

ДІТЧ ЖУРНАЛ

3
2002

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: щомісяця

Реєстраційне свідоцтво

КВ № 5359

Головний редактор

Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

Єп. Софрон ДМИТЕРКО

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

Єп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар

Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературне редагування

Оксани ПРИЙМАК

Андрія КОСТИРКИ

Художній редактор

Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор

Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерна верстка

Ольги КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво

“Добра книжка”, 2002

Адреса редакції:

вул. Куліша, 22/3а м. Львів, 79058

тел.: (0322) 72-69-72, 97-89-50

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора Первоцвіт	2
2. Українські стигматики <i>Марія Сокирка</i> Нев'янучі Квіти Галичини	4
3. Поетична сторінка У кожного свій хрест	3
Ніагара вічності	5
4. З проповідницького архіву <i>Ян Твардовський</i> Один Отець усіх нас	6
5. Східна духовність <i>ієрмн. Теофан</i> Обожествлення у світлі Сходу	7
6. Постаті Церкви <i>с. Володимира Максимів, ЧСВВ</i> Великий будівничий Церкви	9
7. Наші Святі <i>Богдан Підлисецький</i> Історія почитання св. Йосифа	11
8. Великий піст <i>Ванда Мальчевська</i> Сім візій ГНІХ на почитання семи П'ятниць Великого посту	15
9. Голос Марії <i>о. Маріо Кнезовіч</i> Двері до Христа	20
<i>о. Любо Куртовіч</i> Бути з Богом чи ні?	21
10. Наші інтерв'ю <i>єп. Софрон Дмитерко, ЧСВВ</i> Християни не мають права бездумно служити силам зла	22
11. Дар найкращий <i>св. Іван Віанней</i> Про Божественну Літургію	24
12. Боротьба зі злим духом <i>Роман Дерев'яно</i> Родове зло	25

ПЕРВОЦВІТ

Тему сорока Севастійських мучеників я виношував у собі роками. І хоч вона реалізувалася в історичному романі під назвою “Первоцвіті”, все одно подумки часто повертаюся до тих сорока відважних чоловіків, що стали взірцем вірності Христу не на словах, а на ділі.

Отже, хто ж вони, ці сорок севастійських мучеників, свято яких наша Церква святкує 9 березня щороку.

Насамперед – це представники різних народів, які входили тоді до складу Римської імперії. Того фатального 312 року вони стояли на пості у місті Севастія, на території вірменського краю, що називався тоді Каппадокія. Нині – це глибока Туреччина. Офіційно вже 12 років існувала християнська віра (адже першою її визнала древня Вірменія), проте гоніння з боку язичників, як вельможних так і простих смертних, не припинялися. Вірменія, будучи в складі Римської імперії, водночас знаходилася і під її охороною – Рим вів безконечні війни з агресивною Персією, яка мала на меті винищити націю вірмен.

Християни-вояки, що служили в римських легіонах, старалися об’єднатися для спільних молитов та взаємодопомоги. Вони були істинними братами у вірі, бо всі мали одне спільне серце на ім’я Ісус Христос.

Севастійські вояки входили до військової християнської організації “Громовий легіон”. Прославили ім’я Христове на цілий світ не лише винятковою мужністю та дисциплінованістю, а, насамперед, милосердям. Християни-вояки не вбивали полонених, вони дарували життя навіть запеклим ворогам, мотивуючи свій учинок такими словами: “Заради слави Ісуса Христа, Сина Божого, що воскрес із мертвих і приготував Царство Небесне всім добрим людям, даруємо тобі життя, аби ти увірував в істинного Бога і ніколи не підняв меча на іншу людину”.

Самі вони у боях не вбивали. Захищалися, обезбрювали, брали в полон живими і живими відпускали. І саме так: з милосердя перших християн народжувався новий світ, прославляючи святе ім’я молодого й одвічного Бога.

На той час у Римській імперії було близько двох тисяч різних божків. Войовничих, затягих, мстивих, кровожерних, але жоден з них не мав ні милосердя, ні любові до простих смертних.

Ісус возвеличив людину тим, що Сам прийняв її тіло від Духа Святого і Діви Марії, віддав Себе на тортури за неї. Безсмертний Бог умер за смертну людину, аби врятувати її Своїм сконом. Минуло кілька століть, і всі божки полетіли шкереберть. Прийшов справжній Бог, – Всемогутній і Правдивий, Син Бога Живого.

В тих часах римський імператор Ліціній розпочав повсюдне переслідування християн. Людей спонукали зректися Христа і прийняти віру у божественних римських імператорів, які свого часу проголосили себе богами. Був серед них навіть Нерон... Окрім того дозволялося вибрати якогось язичеського божка – на свій смак. Скажімо Мітру – древньовірменського фетиша, якого народила скеля...

В березні 312 року древнє Севастійське озеро сумирно лежало під кригою. Лише неспокійна гірська річка Галіс летіла поруч кумельгом, не даючи себе скувати льодом. Сорок молодих воїнів-християн, роздягнуті донага, вже кілька годин корчилися на льоду. Раб на березі щоразу вигукував: “Поспішайте до лазні. Тут чекає на вас тепло і порятунок! Вродливі рабині вмиють виженуть холод з вашого тіла і розітруть пахучими маслами. Поспішайте! Кілька відважних кроків – і ви врятовані!”

Кати спеціально вибудували на березі озера лазню, аби спокушати мучеників...

І один таки не витримав. У відчай рвонувся до рятівного тепла. Та коли

відчинив двері лазні і ступив на поріг, – звідти бухнула гаряча пара. Переохолоджений чоловік тут же й помер.

Але дії Господні невідомі людині. Недавній мучитель християн-вояків на ім'я Аглай, глибоко зворушений відвагою мучеників, ніби дістав від Господа інше серце. Він повірив у Христа! Сам роздягнувся донага і приєднався до вмираючих на льоду християн...

Шануймо і пам'ятаймо цей перший цвіт християнства, що, сконавши на льоду Се-

вастії, дав світові золоті плоди християнської стійкості, відваги, вірності та милосердя. Сорок їх було. Історія зберегла їхні святі імена: Аетій, Аггій, Аглай, Акакій, Атанасій, Валент, Валерій, Вівіян, Гай, Горгоній, Дометіян, Домн, Євноїк, Євтихій, Екдит, Іван, Ілля, Іліян, Іраклій, Ісихій, Кандид, Кирил, Киріон, Клавдій, Ксантій, Леонтій, Лисімах, Мелітон, Микола, Олександр, Приск, Сакердон, Северіян, Сісіній, Смарагд, Теодуп, Теофіл, Флавій, Фоліктимон, Худіон.

Поетична сторінка

У кожного свій хрест

(Апокрифічні перекази)

Скаржиться бідний чоловік Богові, що його хрест-доля аж надто важка ноша. Полегшити б її. І сказав тоді Бог чоловікові:

– Ось перед тобою хрести-долі всіх людей.

Вибирай собі, який хочеш, і неси його.

Підійшов чоловік до хрестів-доль та й почав вибирати: той заважкий, той ще важчий, той плече ріже, той незручно нести... Врешті вибрав хреста до вподоби, примірівся і каже Богові:

– Цього беру!

– Бери, – відповів Господь.

Та коли бідний чоловік добре придивився до цього хреста-долі, то побачив, що на ньому викарбуване його ім'я; це – його хрест-доля...

Твій хрест – твоя доля.

Люди йшли дорогою і несли свої хрести-долі. Всі мовчали. Лише один бідний

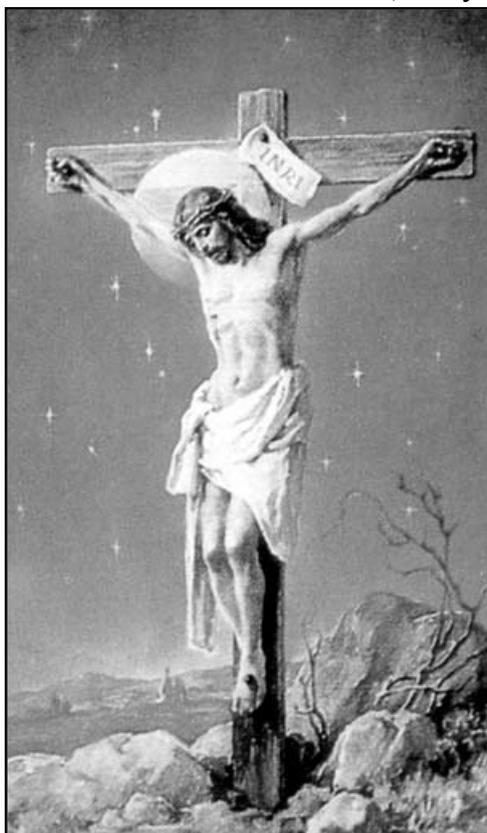
чоловік скаржився, що його хрест-доля надто великий і важкий. Ось і вирішив обрізати свій хрест-долю, аби легше та зручніше було його нести. Що задумав – те й зробив.

Та дорога, по якій ішли люди, привела їх до глибокої прірви-безодні. Кожен, хто ніс хрест-долю, поклав його понад прірвою, добре закріпивши по обох краях-берегах, і успішно перейшов її.

Звалився у прірву-безодню лише той бідний чоловік, який обрізав хрест-долю, бо він не зміг закріпити його на берегах пропасті.

(Записано від Канюки Г.П., 1925 р. н., с. Добрачин Сокальського району Львівської області).

Тарас Лехман

НЕВ'ЯНУЧІ КВІТИ ГАЛИЧИНИ

Прощу Господа Бога і Матір Божу Неустанної Помочі, щоб допомогли мені правдиво, при ясній пам'яті, написати історію, яка відбувалася на моїх очах, на очах моїх родичів, сусідів, односельчан і знайомих.

Я, Гончар – Сокирка Марія Володимирівна, 1941 року народження, на той час проживала в селі Чепелі Підкамінського району (тепер Бродівський) Львівської області.

Тато Володимир – священик УГКЦ. Мама, Ольга – вчителька біології. Брат Роман – 1945 року народження.

Були тяжкі, голодні, повоєнні роки. По селах ходило багато бідних людей, прохачів допомоги і притулку.

В 1948 році зайшла до нас бідна родина зі сусіднього села Пеняки, котрим згоріла хата. Це була немолода жінка з дочкою Софією. Мої батьки прийняли цю дівчину, а мати знайшла притулок у своєї дальньої родини. Це була Гачинська Софія Атанасівна, 1929 року народження. Батько Зосі – Атанас – швидко помер, а два брати – Йосиф і Михайло – поїхали в світи на заробітки. Йосиф працював на шахті у Луганську. Мама Текля тяжко заробляла у чужих людей. Коли Зося прийшла до нас, мені було 8 років, ходила до 2-го класу і добре запам'ятала її і все, що з нею діялося.

Зося була дуже добра і лагідна дівчина, побожна і, казали, навіть неграмотна, бо жодного класу не закінчила. Проте молитовник вміла читати, а писати – ні. Скільки я її пам'ятала, завжди молилася на вервиці. Була від природи інтелігентна й акуратна, любила чистоту. На ніч одягала чисту одягу і білу хустину. Говорила цікаво, вміла давати розум-

ні поради. Зося – весела дівчина, любила дітей, уміла з ними бавитися, і вони любили її. Я теж її дуже любила і вважала членом нашої сім'ї. Зося так і зверталася до моїх родичів – матусю і татусю. Хоча фізично ослаблена дівчина, яка не могла робити важкої фізичної праці, зате дуже добре в'язала. Поки жила в нас, нав'язала мені і братові багато шапочок, светерків і ін. Я ще донині зберігаю на пам'ять ці речі. Зося заплітала мені коси, коли я йшла до школи. Це в неї дуже гарно виходило, тісенько й акуратно. А я зі школи в першу чергу бігла в Зосину кімнату, щоби поділитися з нею своїми шкільними справами. В нашому будинку пустувало ще дві кімнати, одну з них виділили для Зосі. Там стояло ліжко і кілька крісел. Часто ми з нею лежали в ліжку, й вона цікаво розповідала про своє життя.

Одного разу (це було весною перед Вознесінням) Зося заснула і не пробудилася зранку. Всі будили її, кликали, зтягували з ліжка, та це нічого не допомагало. Спала день, спала другий, а дихання таке спокійне, мовби нежива. Мама злякалася, почала прислухатися до пульсу і серцебиття, лише тоді заспокоїлася, коли почула, що б'ється серце. На другу добу почали з ложечки давати їй воду. Зося насилу ковтнула кілька разів і далі міцно спала. А інша дівчина, теж Зося, яка допомогала нам по господарству, задумала таємно таки розбудити сплячу Зосю. Взяла кропиви та, щоб ніхто не бачив, попекла Зосі ноги. Виступили пухирі, але Зося не пробудилася. На третій день почала вві сні говорити й ногами здійснювати такі рухи, якби кудись

Зося Гачинська посеред односельчан

йшла. Ми всі прислухалися до її розмови і почали вловлювати, що вона йде на якусь високу гору та несе тяжкий хрест. Часом їй так було важко, що піт виступав на чоло. З розмови ми довідалися, що на цьому шляху Зосі зустрічалися люди, і деякі з них допомагали їй. Наприклад: давали напитися води, і вона їм дякувала. Часом допомагали нести їй важку ношу, і вона теж дякувала.

Одного дня, а ми з мамою були присутні при цьому, Зося на своїй тяжкій дорозі зустріла дівчину. А та, аби полегшити тягар, подарувала Зосі букет квіток. Зося вві сні так і сказала: „Дякую тобі, дівчинко, за квіти“. Як тільки Зося промовила ці слова, відчинилися до кімнати двері і зайшла дівчинка, десятирічна Ганя Когут, яка жила в другому кінці села. Ганя зайшла з букетом квітів, привіталася і, не дивлячись на нікого, підійшла до Зосі, поклала квіти на ліжко. Мама запитала Ганю: „Ти прийшла до Марійки бавитися?“ Та відповіла: „Ні, я прийшла до Зосі і принесла їй квіти“. Нам було дуже дивно, але Ганя попрощалася і пішла з хати. Це був

Діти Непорочної

перший незвичайний випадок, що стався зі Зосяю. Спала вона близько тижня, не ївши, не встаючи з ліжка, говорила із закритими очима.

За день до Вознесіння сама збудилася і сказала: „Матусю, я завтра рано піду до Макрополя на відпуст“. Маркопіль – це третє село за Чепелями на віддалі близько 10 км. Мама просила її, щоб не йшла, бо знала, що дочка так далеко не зможе зайти. Зося запевняла всіх, що зайде, і пішла з людьми пішки на празник. Маркопіль, – відпустове село, а церква збудована в полі, за селом, на честь об’явлення Матері Божої. Довелося долати чималу відстань. Проте дівчина, повернувшись з відпусту, була дуже задоволена.

Після того мама розпитувала Зося про той тривалий сон, і вона пояснила, що несла хрест на Голготу:

мусили випробувати її, чи зможе бути терпеливою і нести цей тягар, який чекає її в майбутньому.

Минали дні. Жильці нашого дому займалися своїми справами: працювали, вчилися, господарювали. Татусь сповняв свої священні обов’язки. В післявоєнні роки він мусів обслуговувати парафіян у десяти навколишніх селах. Це було дуже вако, але не було на те ради, бракувало священників. А Зося, як звичайно в будні дні, щось в’язала, часом відвідувала свою родину. В Чепелях жив її брат зі сім’єю, Кимчук Василь. У неділю ходила до Церкви.

Одного разу в Зосі з’явилася на одній руці (кисті) рана, досить глибока, бо текла кров. Мама мусіла її обробити йодом і забинтувати. Кров все одно просочувалася крізь бинт. Мама запитала в Зосі, що сталося, а

вона відповіла, що не хочачи пробила собі її дротом, коли в’язала. Через деякий час рана загоїлася, і залишився тільки маленький рубець. Про цей випадок всі швидко забули.

Іншого разу, коли ми з мамою були присутні в Зосиній кімнаті і про щось собі розмовляли, раптом Зося перервала розмову і почала уважно дивитися вбік дверей. Усміхнувшись, відповіла:

– Слава навіки!

Ніби зустріла якогось бажаного гостя. Почала з ним розмовляти, а на нас з мамою зовсім не звертала уваги. Ми ніколи не бачили і не чули розмови гостя, лише чули Зосині відповіді.

Марія Сокирка

(Далі буде)

Поетична сторінка

Ніагара вічності

Широка ріка все більше і більше набирає швидкості, могутності, перетворюючись у величезний водоспад Ніагара. І в цьому, забороненому вже місці пливе маленький човник. Люди на березі завмерли, бо на дні човна спав чоловік. А човен плыв, течія набирала швидкості. “Тей, ти, прокинись, там страшний водоспад, – кричали люди, – прокинись, бо загинеш”. Пробували кидати каміння, – безуспішно.

Коли човен вдарився в підводне каміння, чоловік прокинувся, страшенно злякавшись. Схопився за весла і почав веслувати, намагаючись повернути човен проти течії. Та намарно – весла вже не допомагали.

Ще хвилина, секунда, – і ми вже не чуємо крику про допомогу, лише гул, шум, тріск та приглушені звуки води могутньої ріки, яка падає зі

стометрової висоти. Присутні люди побачили трагічний кінець сплячої людини. Цією людиною можеш бути і ТИ. А перед тобою – Ніагара вічності.

Діти Непорочної

ОДИН ОТЕЦЬ УСІХ НАС

“Усі мови хвалять Бога. Французькі діти моляться по-французьки, англійці – по-англійськи, ескімос, який пахне риб’ячим жиром, моляться по-ескімоськи, українці – по-українськи, поляк – по-польськи.

На кожній мові діти співають колядки. Є вони не лише польські, українські, але й французькі, німецькі, негритянські та інші.

А скільки різноманітних іноземних мов! По радіо транслюються уроки французької, англійської, німецької.

Різні мови, але всі служать для того, щоби люди могли порозумітися між собою, товаришувати, подавати собі руки.

У вересні до школи прийшла нова учениця, яка приїхала з батьками із Канади. Розмовляла вона англійською, але вчилася української мови, викривляючи слова. Якось запитала: “Мамо, де пішов “тітек”?” – бо забула, що треба сказати дядько. „Де пішов дядько?” – думала, якщо є слово тітка, то, відповідно, повинно бути також слово чоловічого роду тітек.

Деякі діти сміялися з неї. Але були й такі, що їй допомагали, вчили читати вголос, бо намагалися навчити її правильної вимови.

Хоча існують різні мови, але є одне, людське серце, котре наказує приятелювати, бо всі мають одного Бога.

Як існують різні мови, так є й різноманітні очі. Одні діти мають очі блакитні, наче небо. Інші – чорні, зелені або коричневі, але кожні захоплюються красою світу, дивляться на те саме небо, зі зворушенням оглядають ту саму ікону Матері Божої.

І всі очі плачуть чи моргають, сплять, шукають гриби або ягоди в лісі під час літніх канікул – у окулярах, без окулярів, – мають зосередитися на

огляданні в небі єдиного Бога.

Як є різні мови, різні очі, так існують й різні зацікавлення дітей. Знаю дівчинку, котра дуже любить малювати. Отож намалювала вона одного разу мавпу у ванні і жирафу із страшенно довгою шиєю. Мені відомий навіть вірш про жирафу: “Маю таку довгу шию, але її щоденно мию”.

А один хлопчик з короткою шиєю сказав: “А навіщо мити шию? Я ніяк не розумію!”

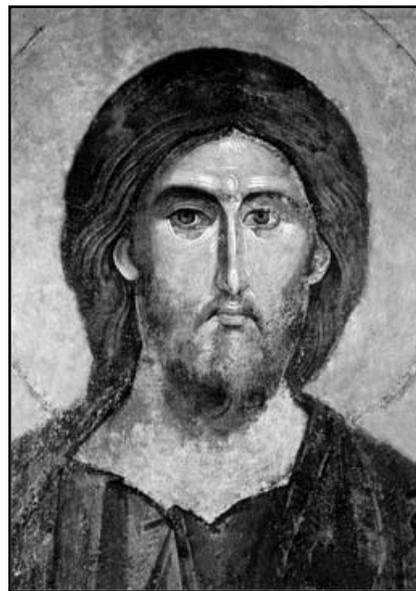
Знаю й хлопчину, який розпізнає кожну машину: він знає Fiat чи Volkswagen або Жигулі чи Волгу. Чув про одного хлопця, що розумівся на деревах. Називав їх власними назвами: сосни, клени, тополі, кедри, горіхи грецькі, вільхи, листя яких не жовкнуть ані не червоніють, бо завжди зелені.

Хоча люди мають різні зацікавлення, проте всі бажають пізнати світ, який є доказом того, що Бог створив його, адже він настільки гарний, що захоплює не тільки людей, але всіх птахів, котрі радісно співають.

Різними є вчителі: одні суворі, вимогливі, так що на уроках треба тримати язика за зубами, і не можна крутитися за партою, як кіт на гойдалці. Інші – лагідні, сердечні, посміхаються від вуха до вуха, але всі хочуть якнайкраще навчити дітей. Такі різні, проте бажають одного, тобто того, що добре, гарне, необхідне в житті.

Є люди різного кольору шкіри: білі, чорні, напівчорні, шоколадні, жовті та червоношкірі, бо й таких ще трохи збереглося. Але всі мають ту саму людську душу, здатну любити, тужити, думати, плакати, особливо за свої гріхи, сповідатися тихенько, що чує лише Ісус і священник у сповідальниці.

Вони різні, але мають одного Бога, котрий є Батьком усіх людей.

Христос Пантократор (1280р.)

Навіть люди охрещені – християни – різні, мають різні храми.

Усі, які вірують у Пресвяту Трійцю, – християни. Є багато християн, крім православних і католиків. Є протестанти, англікани, баптисти, лютерани та інші.

Але один християнин не може кривим оком дивитися на другого.

Усі християни вірують в одного й того самого Ісуса і повинні вчитися від Нього спільної любові, додержуватись євангельської науки.

“Хай нас єднає любов”.

Уміймо миритися, подавати собі руки, допомагати взаємно, ніколи не осуджуймо інших. Не вважаймо і не показуймо пальцем, що інші гірші від нас. А тоді всі ми відчуємо себе однією великою родиною, яка любить Ісуса Христа, нашого Єдиного Господа – сьогодні, завтра і назавжди!”

*Із „Зошита у клітку”
Яна Твардовського)*

*Переклад з польської
еп. Станіслава Падевського*

Діти Непорочної

ОБОЖЕСТВЛЕННЯ У СВІТІ СХОДУ

Обожествлення – основна думка в східній духовності.

Основоположниками східної духовності є люди, які мали велике бажання бути справжніми послідовниками Ісуса Христа й виконавцями євангельських рад. Тому, говорячи про східну духовність, ми повинні пам'ятати, що йдеться тут про духовність євангельську. Таких людей ми називаємо сьогодні **святими Отцями Церкви**. Боже Провидіння покерувало так, що св. Отці залишили нам свою науку. У кого є бажання хоча трохи уподібнити своє життя до їхнього, той може черпати цю “живу воду” з їхніх творів. Праці св. Отців просякнуті глибоким духовним досвідом, дарами Святого Духа, безперервною молитвою, постом, самовідреченням. Тут мало догматичної науки, хоч і це трапляється, але основна ідея, – це показати і заохотити читача на дорогу **обо-жествлення**.

Хто ж щиро і серйозно підходить до свого духовного життя й, у кінцевому результаті, до свого обожествлення та спасіння, той може мати твори св. Отців в якості духовного провідника. Звичайно, тут неможливо обійтися без молитви, глибокої покори, самовідречення, а також порад відповідного духовного наставника.

Східна духовність – це духовність не інтелекту, але цілої особи: її серця, волі та розуму. Коли людина таким чином підхо-

уже в ранньому християнстві на Сході з'явилася досить практична і сильна молитва, яку ми тепер називаємо **Ісусовою**.

Роман Петрик. Софія Київська, 2002р.

дить до східної духовності, досить швидко збагне, що таке **обо-жествлення**.

Ісусова молитва – це спосіб єднання людини з Богом. Молитва у християнській традиції завжди була одним з найкращих способів злуки людини з Богом. Вона має настільки важливе значення для нашого духовного життя, що деякі св. Отці утотожнювали її з Богом.

“Немає такого місця, де б Господь не був присутній... Для того, хто Його шукає, Він навіть ближчий, ніж власне серце” (Микола Кабасила).

Пізніше всіх, хто практикував цю молитву, почали називати ісихастами, від грецького слова “ісихія” – витишення, перебування у глибокому духовному мирі. Як показав багатолітній досвід, спробувати відчутти це витишення можна було за допомогою **Ісусової молитви**. Ревні молільники досягали не тільки витишення, а навіть глибокої злуки з Христом Спасителем. У серці людини відбувалася велика таємниця, тобто Сам Бог поселявся в душі людини, як говорить св. апостол Павло: “Вже не я живу, але живе в мені Христос”.

Молитва ця коротенька: *“Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене, грішного / грішну!”* Проте написано про неї дуже багато. Взагалі на Сході подвижники духовного життя розвинули ціле богослов'я **Ісусової молитви**. Найважливішим тут є те, що **Ісусова молитва може успішно довести істинного молільника до обожествлення і святості**, а це – головний обов'язок кожного християнина, тим більше монаха чи монахині.

Ісусова молитва – засіб “стягання Духа”

Яскравим прикладом обожествлення для нас може бути преподобний Серафим Саровський. Його розмови – це ніщо інше, як свідчення надприродної дії Святого Духа. Він - правдивий Бог. Господь, який усе створив і всім управляє, усе оживляє. Коли людина відкриває своє серце, тоді Святий Дух приходиться і робить собі житло в ньому. Звичайно, благодать Святого Духа – це вже плід багаторічної праці над собою, молитви, посту, духовних подвигів.

“Справжня ж ціль життя нашого християнського полягає у стяганні Святого Духа Божого” (преп. Серафим Саровський, XIX ст.).

Знову ж тут виступає Ісусова молитва як засіб **“стягання**

Роман Петрик. Собор св. Димитрія, м. Онтаріо, 1995 р.

Духа”. Преподобний Серафим наголошує на трьох основних середниках для отримання Святого Духа: **молитва, піст і милостиня**. Для цього Святого Ісусова молитва була насущним хлібом. Днями й ночами він молився на камені, просячи прощення гріхів. А Господь щедро обдаровує своїх вибранців. Тож Серафим отримав не лише прощення гріхів, але й безліч дарів Святого Духа.

Не тільки преподобний Серафим дійшов до святості за допомогою **Ісусової молитви**, але й сотні, тисячі Божих угодників, як в монастирях, так і в світі, переобразились, пережили дію Святого Духа.

Ієромонах Теофан

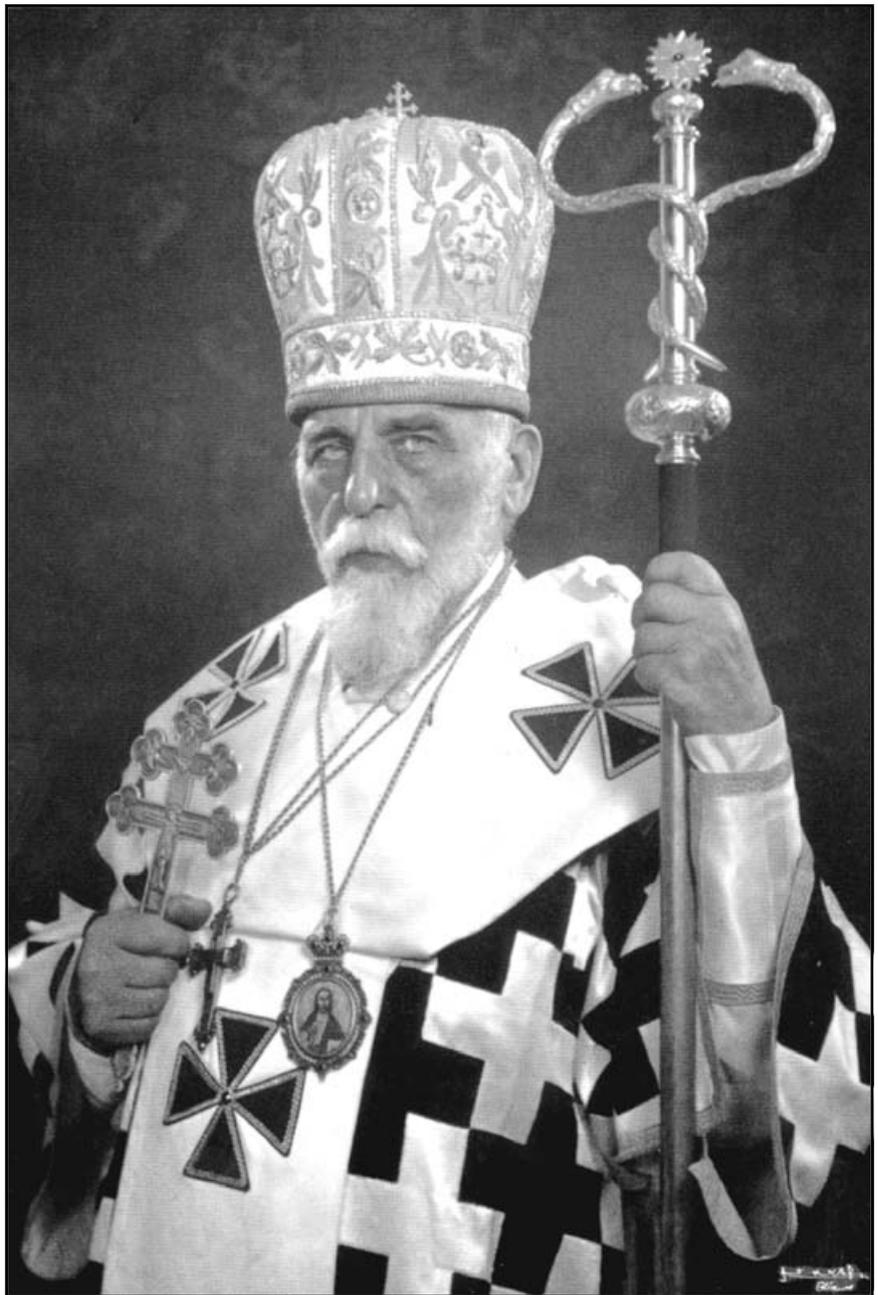
Діти Непорочної

ВЕЛИКИЙ БУДІВНИЧИЙ ЦЕРКВИ

18 лютого 2002 року розпочався рік блаженної пам'яті Галицького Архiepіскопа, Львівського Митрополита і Єпископа Кам'янець-Подільського Йосифа Сліпого. В архикатедральному соборі св. Юра у Львові була відслужена в цьому намірі архиерейська Літургія та при відкритому гробі Кир Йосифа відправлена панахида. На превелику втіху й одобрення громадськості міста, всі бажаючі мали змогу протягом двох тижнів оглядати через скляну домовину тіло спочилого ієрарха УГКЦ другої половини ХХ століття. Крім того, охочі більше запізнати життя покійного Кир Йосифа здійснили прощу до його рідного села Заздрість на Тернопільщині. І на кожному з нас лежить відповідальність ознайомитися з життям, діяльністю і страдницьким шляхом ісповідника християнської віри Митрополита Йосифа, адже він – глибоко духовний і вольовий провідник Української Церкви.

Прийшов на світ у практикуючій християнській родині 17 лютого 1892 року. Один із його предків,

Кардинал Йосиф Сліпий

воюючи на стороні гетьмана Івана Мазепи та шведського короля Карла XII, був осліплений під Полтавою 1709 року, тому і дістав псевдонім Сліпий. І

вже батько Йосифа прийняв цей псевдонім за прізвище. Хлопчик отримав вичерпне християнське виховання. Отож не дивно, що пізніше в юнацькому серці заро-

Діти Непорочної

Портрет о.д-ра Йосифа Сліпого

дилося бажання посвятитися Богові. Маючи прекрасні інтелектуальні здібності, Йосиф, студіюючи філософію, пережив велику внутрішню боротьбу, адже перед ним – кар'єра науковця. Тим дбайливим духовним батьком, що зумів порадити йому продовжувати студії і поєднати плоди посиленого навчання зі службою Богові, був Митрополит Андрей Шептицький. Тож 30 вересня 1917 року Йосиф Сліпий був висвячений на священника у лаврі Отців Студитів в Уневі останнім із Митрополитів з роду Шептицьких. Згодом в Інсбруці (Австрія) завершує студії докторатом з богослов'я, доповнює свої

всебічні знання на університетах Риму та стає лідером у розвитку УГКЦ в культурній сфері. Як професор догматики Львівської Духовної семінарії о. Сліпий засновує богословський журнал "Богослов'я", який став безпосередньою спонукою для відродження богословської думки в Україні. Все ж, талановитий професор Йосиф своїм знанням і чуйністю дуже надавався для вишколу молодих клериків, тому був призначений ректором семінарії. У 1929 році, після того, як Митрополит Андрей утворив у Львові Богословську Академію, поручив її провід о. доктору Йосифові Сліпому як ректору. Глава Церкви мав на

Правіковий дуб у Кохавині

меті, щоб праця молодого науковця-богослова все більше поширювалася та мала вирішальний вплив в УГКЦ, вносячи позитивні зміни у богословсько-культурний світ України. За 1929-1944 роки, о. ректором Йосифом Сліпим в Богословській Академії був закладений надійний фундамент в душах численних студентів, що давало можливість намітити майбутнє нашої Церкви. І його невтомна праця на духовно-суспільній ниві, зміцнення зв'язків між Українською Греко-Католицькою Церквою і Ватиканом, про які він так старався, участь в унійних з'їздах у Східній Європі, здатність до дискусії і полеміки викристалізували отця на провідника великої громади. Отець Йосиф Сліпий був багатогранною особою, що проявила силу духа, розум і волю в будь-якій площині життя українського суспільства. Отож, зовсім слушно, що Митрополит Андрей Шептицький подав лише одну кандидатуру на місце свого коадьютора до Риму: о. Йосифа Сліпого.

с. Володимира Максимів, ЧСВВ

(Далі буде)

ІСТОРІЯ ПОЧИТАННЯ СВЯТОГО ЙОСИФА

(Закінчення. Початок у №2)

Александр де Родес (1591 – 1660) обирає св. Йосифа заступником Місії в Тонкінгу. Єзуїтські місіонери сприяли почитанню Пресвятої Родини, св. Йоакима та Анни і, звичайно, св. Йосифа, культ якого в новому часі популяризувався святими Ігнатієм Лойолою, Франциском Ксаверієм та Терезою від Ісуса (Тереза Авільська). Багато місць в Америці названі Санта – св. Анна та Сан-Хосе.

Святий Йосиф, ставши захисником перед посухою, переймає подекуди функції американських дощових богів. Так, значна кількість з тих, хто населяв бразилійське місто Куна, неофіційно почитають покровителя міста, а не св. Йосифа, який там почитається як “дощовий Святий”. Отже, місіонери сприяли встановленню та поширенню культу св. Йосифа на теренах, які вони християнізували.

В Європі теж окремі дієцезії та королівства обирали св. Йосифа своїм покровителем. Кайзер Леопольд, наприклад, урочисто проголосив св. Йосифа покровителем німецького королівства. А першим німецьким єпископом, що обрав св. Обручника Марії покровителем своєї дієцезії, був Крістоф Бернард фон Гален († 1678 р.). Незважаючи на опір просвітницького богослов'я XVIII ст., почитання св. Йосифа в Європі все ревніше плекалося вірними

св. Католицької Церкви, а в другій половині XIX ст. воно сягнуло свого апогею. В цей час незчисленна кількість церков і каплиць віддається під покровительство св. Йосифа. Багато різних Орденів проголошують св. Йосифа своїм духовним засновником та батьком.

У цей час серед побожних мирян поширилися та щиро практикувалися такі улюблені серед

вірних молебні, як “Сім страстей та радостей св. Йосифа” чи “Сім неділь св. Йосифа” перед 19-им березня. Серед інших побожних практик Божого люду, що засвідчують його велику любов до св. Опікуна Пресвятої Родини, можна ще згадати посвяту кожної середи (особливо кожної першої середи місяця) та місяця березня особливому почитанню цього великого Святого, а також Літанія

Б. Мурільо. Пресвята Родина з Дитятком Ісус та Іваном Хрестителем

(Молебень) до св. Йосифа та молитви до Святого за добру смерть чи за поміч у здійсненні якоїсь праці та посвята Її Богові й Марії. Молитва до св. Йосифа за добру смерть базується на християнському уявленні св. Йосифа як доброго заступника в годині смерті перед справедливим Божим судом. Ця уява, у свою чергу, бере свій початок в апокрифічній літературі, де говориться, що св. Йосиф нібито помирає на руках у Ісуса в присутності Своєї Пречистої Невісти Диви Марії.

Дійсно, в XIX ст. культ св. Йосифа, як вже згадувалося вище, сягнув свого апогею. Особливо до цього причинився Папа Пій IX, який сам був великим почитателем цього Святого. В 1847 р., коли розпочався понтифікат Пія IX, він 10 вересня поширює свято Покрова св. Йосифа, яке до цього часу святкувалося, в основному, лише Кармелітами Італії та Франції, починаючи з 1680 р., на всю Католицьку Церкву. Таким чином, на той час у ній святкувалися вже два празники на честь св. Йосифа¹.

В цьому ж 1847 році Пій IX збільшує відпусту, якими свого часу його попередники Пій VIII та Григорій XVI наділили вірних за побожне медитування “Семи страстей та семи радостей св. Йосифа”.

11 червня 1855 року він обіцяє великі духовні ласки за щоденне звернення до св. Йосифа в місяці березні, а 27 квітня 1865 р. видає розпо-

рядження, ціль якого – зробити місяць березень таким же “популярним” щодо почитання св. Йосифа, як і місяць травень, який в особливий спосіб посвячений почитанню Пресвятої Богородиці.

Папа Пій IX вітав та сприяв заснуванню т. зв. Поясного братства² св. Йосифа, що стало 1860 р. у церкві св. Рокко в Римі і 1862 року було підвищено Папою до Архібратства. Його мета – почитання св. Йосифа, особливо в місяці березні.

Наслідуючи ревність Святішого Отця в поширенні культу св. Йосифа, різні провінційні синоди видають приписи, через які вони закликають вірних до ревного почитання св. Йосифа, а також нагадують, що після Пресвятої Богородиці Її св. Обручникові належить найбільше почитання серед Святих. Такі приписи видали, зокрема, наступні провінційні синоди: Віденський (1858 р.), Празький (1860 р.), Калоський (Угорщина, 1862 р.), Балтіморський (Пн. Америка, 1866 р.), Новогранадський (Колумбія, 1868 р.) та синод у французькому місті Бордо (1868 р.). Про переконання тодішнього католицького єпископату щодо найбільшої святості св. Йосифа після Пресвятої Богородиці та доцільності поширення його особливого почитання свідчать постулати, які адресувалися Апостольському Престолові або I Ватиканському Соборові, де містилися прохання про відповідне підви-

щення рангу літургійного почитання св. Йосифа. Перший такий постулат був скерований 1869 р. до Конгрегації обрядів. Під ним підписалося багато єпископів (особливо італійських) та вірних. На жаль, розгляд цього постулату не було завершено. Причина цього – наближення I Ватиканського Собору. Ще три таких документи було скеровано безпосередньо до Собору самими Отцями чи членами Собору, де вони просили розглянути питання щодо врочистого проголошення св. Йосифа першим покровителем Святої Церкви та визнання найвищого після Пресвятої Богородиці літургійного почитання св. Йосифа. Перший з цих трьох постулатів був підписаний 153-ма Отцями Собору, другий – 43-ма присутніми на Соборі генералами різних Орденів, третій – 118-ма Отцями Собору.

Відомі зовнішні обставини стали причиною того, що не вдалося зібрати ще більше підписів Отців Собору під цими документами. Щойно розпочався процес збирання підписів, як Собор змушений був перервати свою роботу в зв'язку з критичною політичною ситуацією, особливо через початок війни між німецьким Рейхом та Францією. Однак прохання Отців Собору, висловлене в вищезгаданих постулатах, не залишилося без відповіді. Вони були розглянуті Папою Пієм IX. Від його імені та за його дорученням 8 грудня 1870 року під час бого-

служіння в трьох папських базиліках Риму – Ватиканській, Латеранській та Марії Маджоре – був зачитаний декрет Конгрегації обрядів, в якому, з нагадуванням про постулати, що були скеровані до Собору, Пречистий муж Пресвятої Диви Марії, з огляду на його високе та почесне місце в Пресвятій Родині, врочисто проголошується покровителем усієї Святої Католицької Церкви за встановленим днем – 19 березня.

15 серпня 1889 р. виходить енцикліка наступника Папи Пія IX на Апостольському Престолі Лева XIII “*Quamquam pluries*”, темою якої є місце та роль св. Йосифа в Божому плані Відкуплення. Вже на самому початку енцикліки Папа пояснює, чому св. Йосифа було обрано опікуном святої Католицької Церкви: “... тому, що він був чоловіком Марії та, як гадали, батьком Ісуса Христа. З цього й випливає вся його гідність, ласка, святість та честь”. Папа зокрема звертає увагу на те, що Пресвята Родина, головою та опікуном якої був св. Йосиф, містила в собі початки Церкви, що постає. І як Марія є Матір’ю всіх християн, як усі християни, через Христову Жертву Відкуплення, що привернула їм гідність дітей Божих, стали Христовими братами та сестрами, так і святому Йосифові, чоловікові Марії та земному батькові Ісуса, довірив Господь опікунство

над незчисленною кількістю християн, які, немов одна велика сім’я, становлять по всьому світу одну Христову Церкву. Закінчує Папа свою енцикліку такими словами: “Це, отже,

Смерть св. Йосифа

природньо та надзвичайно гідне блаженного Йосифа, що він, як колись добросовісно всіма потрібними засобами охороняв Пресвяту Родину з Назарету, так, отже, й тепер небесним опікунством охороняє та захищає Христову Церкву”. Причиною написання цієї енцикліки було бажання Папи ще більше поширити та зміцнити почитання св. Йосифа, збудити в серцях вірних уповання на його заступництво в усіх потребах. У своїх двох бревах (*breve*)³ (14. VI. та 20. VI. 1892 р.) Лев XIII заохочує католицькі сім’ї світу вступати до так званого *consociatio st.*

familiae (об’єднання, союз Пресвятої Родини) та посвятити себе Пресвятій Родині з Назарету. Папа збагачує це об’єднання великими відпустами та надає йому різноманітні привілеї.

Наступник Лева XIII Папа Пій X, який при хрещенні отримав ім’я Йосиф, апробував через декрет Конгрегації обрядів від 18. 03. 1909 р. Літанію до св. Йосифа, запропоновану багатьма єпископами та генералами різних Орденів, і яка, з благословення Папи, була внесена до літургійних книг з метою приватного та публічного використання.

Папа Пій XI декретом Конгрегації обрядів від 9. VIII. 1922 р. в обряді уділення останнього Єлеопомазання (тепер це Таїнство називається помазанням хворих) у різних молитвах,

що при цьому читаються, вводять, після імені Пресвятої Богородиці, ім’я св. Йосифа.

Служебник (*Missale Romanum*) 1920 р. містить префацію до св. Йосифа, в якій обручник Марії згадується як “муж справедливий”, “вірний та розумний слуга”, якого Господь поставив над Своєю родиною, щоб по-вітцівськи опікувався Ісусом Христом.

1 травня 1955 р. Папа Пій XII вводить свято св. Йосифа – робітника, яке було запроваджене в Римському календарі, і після нового впорядкування останнього в 1969р. залишене як неприписана меморія (поминання). Мотивом уведення

свята Йосифа – робітника 1 травня було надати цьому дню, який раніше асоціювався з комуністичним святом солідарності трудящих, християнського забарвлення, де б св. Йосиф звеличувався як правдивий взірць християнина-робітника, котрий, перш за все, посвячує свою працю не якимсь світським ідеологіям, а Богові – своєму єдиному Отцю й Творцю.

Папа Йоан XXIII 13 листопада 1962 р. приймає св. Йосифа в коло канонічних Святих, тобто вводить ім'я Йосифа в евхаристійну молитву, де св. Йосиф згадується як “обручник Вседіви Матері нашого Господа і Бога Ісуса Христа” (Canon Romanus / Євхаристійна молитва).

До 100-річчя енцикліки “Quamquam pluries” Папи Лева

XIII Йоан Павло II 15. 08. 1989 р. видав енцикліку “Redemptoris custos” (“Опікун Відкупителя”) про особу та посланництво св. Йосифа в житті Христа та Церкви.

“Реліквіями св. Йосифа втішаються такі міста, як Рим, Лорето, Фраскати та Орвето. Так званий “День Йосифа” пов’язаний, передусім, з Альпійськими краями, але також в Італії існує багато різних звичаїв. Найвідомішим є, мабуть, роздавання “Йосифового пирога” (один з видів печива)”. (За статтею “Йосиф з Назарету” в книзі “Heilige und Namenspatrone im Jahreslauf”, видавництво Pattloch, Аугсбург, 1998 р., с. 111).

Богдан Підлисецький

ПРИМІТКИ:

Йоганес Герсон (1363 – 1429) – впливовий богослов і церковний політик епохи пізнього середньовіччя, старався про припинення схизми.

Кантон – пізніша архидієцезія в Південному Китаї, заснована 1946 року (Апостольський вікаріат 1914 р.).

Александр де Родес (нар. в Авіньйоні, 1593 р. (1591?) – 1660 р.), єзуїт, місіонер Азії. В 1618 р. відправився до Індокитаю і успішно проводив місіонерську працю в Середньому та Північному В’єтнамі у 1624-1646 р.р. Сприяв заснуванню Паризької семінарії місіонерів. Словник, який він уклав, граматики та катехизм зробили його засновником письмової літературної мови В’єтнаму та її латинської транскрипції, яка використовується ще й сьогодні.

Тонкінг – колишнє королівство в Індокитаї. З 1946 р. належить до В’єтнаму (Північний В’єтнам).

Леопольд I – німецький кайзер. Народився у Відні 1640 р., помер у Відні 1705 р. Другий син кайзера Фердинанда III та іспанської принцеси Марії-Анни. Був вихований Єзуїтами; в його релігійних поглядах сильно виражався антипротестантизм. Як і його попередники, Леопольд I ісповідував абсолютизм і антипротестантську політику.

Крістоф Бернгард фон Гален, єпископ-князь Мюнстеру (народжений 1606 р., помер 1678 р.), старався про піднесення моралі серед клериків, а також сприяв розвитку освіти (школи Єзуїтів).

Просвітницька богословія (XVIII ст.) знаходилась під впливом філософської системи XVII–XVIII ст. природничих та правових наук. Старається пояснити світ, керуючись принципами людського розуму (раціоналізм), який вважається рівноцінним одкровенню. Етика стає ядром християнства.

¹ Щоправда, декретом Конгрегації Обрядів 1956 року це свято було скасоване.

² Поясні братства – релігійні об’єднання, члени яких, згідно Псалму 18, 33; 40; Лк. 12, 35 і т.д. носили пояс як знак їхнього тісного зв’язку з Богом та окремими Святими, а також як знак умиротворення та покаяння.

³ Breve (з латинської “короткий”) – папський указ, викладений у короткій (простій) формі, на відміну, наприклад, від булли – папського указу врочистої форми.

СІМ ВІЗІЙ ГОСПОДА НАШОГО ІСУСА ХРИСТА НА ПОЧИТАННЯ СЕМИ П'ЯТНИЦЬ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Прохання п. Ванди під Хрестом Господа Ісуса в перші дні Посту про палку ласку пройняття себе Його Мукою.

“Великий піст, – пише п. Ванда, – завжди справляв на мене особливе враження, бо нагадував мені про Муку Наймилішого Спасителя. Обходження Стацій у костелі, співання Гірких Жалів людьми пронизували мене до глибини душі. Того року (1870), коли в день Попелу почула пісню: “Висить на Хресті Господь, Сотворитель Неба”, знайшла себе під Хрестом..., скерувала свій погляд на Розп'ятого і сердечно зітхала: “Господи! Уділи мені і всьому народові ласку, аби Твою Муку оживляли перед своїми очима, розважали про неї в зібраності духа, з любові до Тебе, і співтерпіли з Тобою, для пізнання безодні гріхів й огидження ними..., для збудження в собі сердечного жалю за них..., для обмивання і освячення наших душ! О, Ісусе! Притягуй нас до Себе і дозволь зануритися в Твої Рани!”

На це прохання отримала наступну відповідь: “Просиш, то й отримаєш. Кожної п'ятниці, від 3-ої до 4-ої години після обіду братимеш участь у Моїх терпіннях. Розкажеш отцю пароху, щоб він був присутній, а також твоя родина, прислуга й інші, бо за всіх терпів, і саме тоді усіх під Хрестом згромадив”.

“Коли ж надійшла перша П'ятниця, – пише далі п. Ванда, – і наближалася 3-тя година, мене охопила дивна сонливість, відчувала себе непритомною й вимушена була йти до своєї кімнати. Не роздягаючись, упала на ліжко, тіло наче мертвіло, проте душа і ціла свідомість були чинні. Бачила все, що відбувалося, чула, що говорить Господь Ісус. Ті слова настільки сильно закарбувалися в моїй пам'яті, що ніколи їх не забуду і можу детально повторити”.

Візія перша. Остання Вечеря. Перша П'ятниця.

Нині була у Вечернику. Господь Ісус за столом посеред Апостолів, у лляних шатах, білих, наче сніг, виглядав, як священник, одягнутий у ризи до Служби Божої. Верхній

Ель Греко. Моління про чашу

плащ червоного кольору звисав з лівого рамена. Постаць Господа Ісуса мала величний вигляд, і описати її та розказати про неї дуже важко. Сонячна ясність ішла від неї, в очах вимальовувалася неземна доброта, а з уст випливали слова палкої любові. Тим видом я була настільки захоплена, що простягнула руки до Господа Ісуса, як дитина, котра сумує за

матір'ю. Господь Ісус говорив Апостолам про Свою смерть і муку, що наближалася, а, бачачи їхній смуток, потішав, що не залишить їх сиротами, лише буде з ними до кінця віків, утаєним у Найсвятіших Тайнах. Заохочував їх до злагоди та єдності... Своїм прикладом учив

Далі бачила, як Апостоли поприбирали кістки від спожитого ягняти, очистили стіл, накрили чисту скатертину, запалили лампадки, поклали з чистої пшеничної муки білий хліб, плескатий, схожий на пиріг, як жидівська маца, спечена на Пасху без дріжджів і квасу. Поставили

Ель Греко. Арешт Ісуса Христа

смиренню і любов їм заповів як обов'язок. По тій взаємній любові пізнають вас, що ви є Моїми учнями. Потім Господь Ісус відправив зі Своїми учнями вечерю старого закону, спожив з ними ягня, за приписом Мойсея при виході з єгипетської неволі, і тим обрядом завершив жертвування Старого Завіту, будучи особою жертви Нового Завіту, котра від сходу і аж до заходу сонця відправлятиметься по цілому світі.

також пляшки з вином. Опісля Господь Ісус наказав усім сісти в ряд і подати Йому посудину з водою. Знявши верхній плащ, перепоясався довгим шматком полотна (проте не такої білизни, як шати Ісуса) і почав умивати всім Апостолам ноги. Бачила здивування Апостолів, коли почули, що Господь Ісус умиватиме їм ноги, а найбільше був здивований Петро. Він промовив: "Господи, не Ти мені, а я Тобі повинен ноги вмивати". Лише тоді, коли Ісус сказав йому:

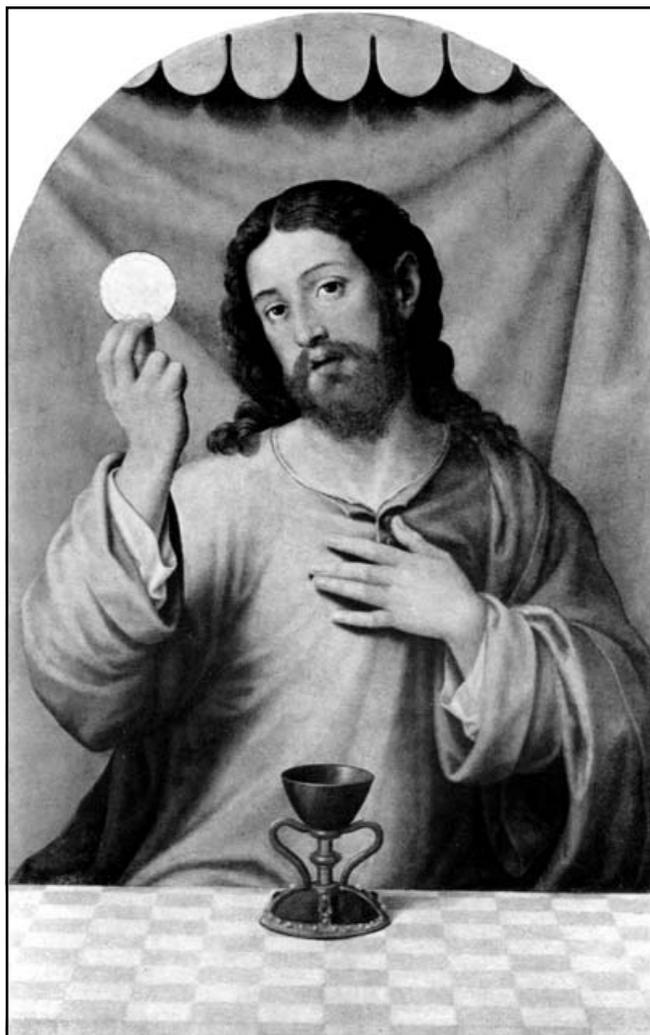
“Якщо не дозволиш умити ніг, не матимеш частки в хвалі Отця Небесного”, св. Петро погодився і поцілував руки Ісуса. Думала, що це тільки акт покори, проте Ісус Христос пояснив їм, що через хвилину встановить Найсвятіші Тайни, Апостолів висвятить на священників і подасть їм до спожиття Тіло та Кров Свою Найсвятішу. Вмиваючи їм ноги спереду, навчить їх, що, готуючись до прийняття Таїнства Священства і прийняття Найсвятіших Тайн, необхідно бути вільним від усіляких смертельних гріхів, мати навіть огиду до щоденних гріхів та силу потоптати всіляку чуттєвість і світські розкоші.

Після цієї церемонії Ісус став за стіл з Апостолами, Сам підніс руки й очі до Неба і голосом, який наскрізь пронизив усю мою істоту, відспівав благальні та подячні молитви. Опісля простяг руки над Своїми учнями, благословляючи їх. Далі відмовив іншу молитву, а всі сіли на свої місця. Потім узяв у руки хліб, котрий лежав на столі, благословив і давав учням Своїм, промовляючи: “Беріть і їжте: це є Тіло Моє”. Потім узяв чашу з вином, поблагословив і промовив: “Беріть і пийте: це є Кров Моя, яка за вас і за багатьох буде пролита на відпущення гріхів... Чиніть це на Мій спомин”. Тоді бачила над головою кожного із Апостолів, окрім Юди Іскаріотського, ясну зірку, а вгорі – Ангелів зі свічками в руках, які чудово співали: “У Небі святий, в Гостії (частичці – прим. ред.) святий, в душах невинних святий, Господь Бог Саваот, повні небеса і земля хвали Твоєї* “.

О, яка ж я була щаслива... тільки в Небі буду щасливішою, бо там навіки оглядатиму Господа Ісуса і слухатиму ангельські співи. Радість усім уділилася, лише роздратований Юда кидав ворожі погляди на всіх, особливо на Господа Ісуса. Погляд Юди був настільки жахливим, що я закрила очі, аби не зустрітися з ним удруге. Апостоли були вражені, лише Ісус Христос зберігав спокій і з Божественною повагою відзивався до Юди: “Сину згуби, знаю, що ти взяв викуп від жидів за те, аби Мене видати в їхні руки. Иди швидше... ти поповнив уже два

злочини: по-святокрадськи прийняв Таїнство Священства ... Другий злочин поповнив, приймаючи Таїнство Тіла і Крові Моєї, а тепер іди, поповни третій злочин..., запровадь жидів, аби Мене піймали і замордували...” Думала, що Юда впаде до стіп Ісуса, перепросить Його і захоче суровою покутою змити свої злочини. Але ні! Диявол увійшов у його серце, коли прийняв по-святокрадськи Святі Таїнства і на гроші поміняв. Юда ще раз по-ворожому глянув на ціле зібрання і вийшов... Я заплакала від того, наскільки Юда був засліпленим. Сам собі вічну погибель підготував, а Господу Ісусу, який його скарбником поставив й усякими ласками обдарував, неописану кривду вчинив; Апостолам біль наніс; наступним же поколінням дав страшне згіршення. О Ісусе! Ісусе! Як мені Тебе жаль за стільки сердець... за стільки любові, проявленої незадовго перед тим, усім, тут зібраним і всім наступним поколінням, які Тобі такою чорною невдячністю відплачують... О Ісусе! Ісусе!

До мене, заплаканої, звернувся Господь Ісус і промовив: “Глянь, до чого Юду допровадила хтивість і святокрадство! Вступив до грона Апостолів, бо думав, що буде царем земним і всіх прихильників поробить міністрами з високою зарплатою, й вони розкошуватимуть у світі. Коли ж переконався, що Царство Моє не від цього світу, що Моїх учнів і послідовників очікує праця без грошової заплати, нужда, переслідування, а навіть мученича смерть, тоді вирішив відійти від Мене, але прагнув при тому щось заробити. Будучи скарбником, обкрадав касу вбогих і, нарешті, піддався жидівським намовлянням та продав Мене за 30 срібних. Хтивість засліпила його, приступив до Священства, в гріхах прийняв Тіло і Кров Мою. Це його остаточно погубило. Інших Апостолів особисто покликав до тієї гідності, а Юда прийшов сам. Не хотів його прийняти, бо знав, з яким наміром приходить і як закінчить своє життя. Сильно Мене просив, і Я, незважаючи на ніщо, прийняв його, аби інші мали приклад, що до Священства не можна вдиратися. Окрім

Хуан де Хуанес. Ісус Христос з Гостією в руках

певної побожності та науки, необхідно бути вільним від тілесних гріхів, пихи, хтивості та захоплення світовими розкошами. Слід бути людиною умироствореною, здатною на всілякі вчинки, навіть на смерть заради Мого Імені та оборони віри.

Передай отцю пароху, щоб посеред спосібних, чистих і працюючих юнаків він бачив кандидатів до семінарії, піддавав їм думку до посвячення себе духовному стану, при тому не примушуючи їх до цього. Тих, хто бажає, нехай добре вивчить, чи справді мають поклик, щоб усвідомили, що у Священстві необхідно дотриматися *обітниць чистоти до смерті*. Хто цього не побоїться і має надію, що дотримає обітницю чистоти, може бути певен, що його

кличе Бог. Семінарія – це не виправний дім, лише школа вдосконалення й освячення молодих левітів, які посідають християнські чесноти. Лише таким нехай дає свідоцтва моральності та скеровує до Єпископа. Якщо зустрінеш родичів, які виховують сина на священика, скажи їм, аби його насильно не намовляли, а тим більше примушували. Нехай сам надумає, нехай познайомиться з якимсь ревним і побожним священиком і спостерігає за ним в його щоденному житті. Нехай часто сповідається у нього, а родичі – часто моляться за нього. Хай не розраховують на те, що коли їхній син стане священиком, даватиме їм гроші, бо священик не на торговця висвячується, не для нагромадження капіталу і збагачення родини.

Юда саме так думав і через це став святокрадцем та зрадником. Священик після висвячення стає цілопальною жертвою на Моему престолі, як Я став Жертвою на престолі Отця Мого Небесного. Його отцем і матір'ю, братом та сестрою є Церква, а дітьми – його вірні, задля котрих повинен працювати, робити добрий приклад і вчити, як повинні здобувати багатства душі, тобто чесноти, за які куплять собі багатства в Царстві Небесному.

Священик, який приймає священиче освячення з матеріальної вигоди, з намови чи з примусу, буде, мабуть, явним чи скритим Юдою, проте священиком згідно Серця Мого, – ніколи. Такий священик не буде пастирем овець Моїх, Моєю Кров'ю відкуплених, лише отрутою і розбійником. Зовні намагатиметься зберегти вигляд ревного пастиря, інколи навіть піднесе свій голос на амвоні супроти злочинів, проте в скритості буде згіршителем. Не для Мене, лише для сатани ловитиме душі.

Щочетверга братимеш участь у Службі Божій і прийматимеш святе Причастя на випрошення в Отця Небесного святих священиків і на винагородження святокрадських Причасть”.

Далі Господь Ісус сказав: “Юда не тільки Тайну священства, але й Тайну Тіла і Крові Моєї прийняв по-святокрадськи. Цей другий злочин

засліпив його, перетворивши на злочинця. Оце маєм докази, якими страшними є наслідки негідного прийняття св. Причастя... яке це жахливе святюкрадство. Юда, прийнявши по-святюкрадськи св. Причастя, замордував Мене у внутрощах своїх, а тепер, віддавши Мене в руки жидів, замордовує на Хресті.

Передай парохів, аби якнайчастіше розказував людям про Пресвяту Євхаристію, що там Я перебуваю з Душею, Божеством і Тілом утаєний. Прагну, аби усі якнайчастіше приступали до св. Причастя, але *без гріха*; з чистим серцем, з палаючою Моєю любов'ю; з душею, яка прагне прийняти Мене. Перед святим Причастям нехай багато моляться і стараються про внутрішню зібраність та про сердечний жаль за поповнені гріхи. Нехай відчують у собі духовний голод і нічим не згасиме прагнення споживати цю ангельську поживу. Бо як щоденно пожива, без апетиту спожита, не йде на користь тілу, ба навіть може зашкодити, так і духовна пожива, котру Я даю у св. Причасті, спожита без прагнення, а лише за звичкою, – не принесе спасенних наслідків для душі. Після св. Причастя нехай не виходять відразу із храму, нехай моляться довший час, допоки прийнята Гостія, чи Частичка не розчиниться в їхніх внутрощах, допоки Моя Кров не перейде до їхніх сердець і не відновить їхньої крові, котра з серця впливатиме й оживлятиме їхні тіла. Нехай забудуть про домашні інтереси, а зі Мною, присутнім в їхніх душах, сердечно і щиро порозмовляють. Розкіш Моя – перебувати зі синами людськими, слухати їхні прохання і давати їм дієві поради. Для цього мають найкращі можливості, якщо гідно Мене приймуть у св. Причасті. Як боляче Мені, коли люди під час відпусту біжать до св. Причастя просто від крамниць, розсіяні і без молитви – приступають до св. Причастя зі сміхом і жартами. Або коли після св. Причастя виходять із храму без молитви, поспішаючи до крамниць, щоб

поторгуватися там з продавцями. А ще більш боляче мені, коли ідуть до корчми на випивку, ідуть, як Юда до жидів, щоби Мене продати. Те саме чинять на базарах у містах. Ідуть до сповідальниць і до Столу Господнього, думаючи, як би щось продати чи купити. Чи сповідь таких людей може бути доброю? А св. Причастя, прийняте з таким розсіянням, чи може бути добрим? Нехай тому повчає парох і ти повчай, де лише зможеш.

Ті, хто прагне щоденно або, принаймні, кілька разів на тиждень приймати св. Причастя, повинні відрізнитися в щоденному житті від своїх співбратів. Їм слід бути побожними, покірними, лагіднішими, терпеливішими. Вони повинні більше працювати над чуттєвістю тіла і панувати над своїми почуттями. Прокинувшись зранку, свою думку їм слід звернути до Мене, утаєного у Найсвятіших Тайнах.

Перш, ніж іти до храму, необхідно уникати сварок і старатися про зібраність духа. Після повернення із церкви необхідно зберігати ту саму зібраність й усякі домашні заняття залагоджувати спокійно та без криків. Страшним це є, коли особи, які щоденно приймають Причастя, нічим не відрізняються від інших, бо свідчать про себе, про те, що негідно приймають Мене. А хто Мене негідно приймає, не матиме частки зі Мною в Небі. Такого може спіткати участь Юди”.

Після тих слів Господь звернувся до Апостолів і промовив: “Ще трохи Я з вами – і не побачите Мене, ще трохи – і побачите, як піду до Отця”. Встав і вийшов з одинадцятьма Апостолами (Юда як зрадник вийшов швидше до жидів). Ісус дійшов з ними до Гефсиманського саду. Тут їх залишив, узявши зі Собою тільки Петра, Якова та Івана, і з ними ввійшов до Оливного городу. Вечір уже наступив... Бачила, що всі Апостоли плакали.

Ванда Мальчевська

Переклад з польської Йосифа Воробця

* Після Апостолів до св. Причастя приступила також Пресвята Діва Марія, в білій сукні, та бірюзовому плащі. Я мала щастя прийняти св. Причастя в тій урочистій хвилині духовним чином.

Св. Йосиф – опікун Католицької Церкви

“Любі діти! У цей, повний ласки час, Я запрошую вас стати друзями Ісуса. Моліться за миру ваших серця та працюйте над вашим особистим наверненням. Мої любі діти, тільки так ви можете стати свідками миру та любові Ісуса у світі. Відкрийтеся молитві, щоб вона стала для вас потребою. Наверніться, Мої любі діти, та працюйте над тим, щоб якомога більше душі пізнали Ісуса та Його любов. Я поруч з вами та благословляю всіх вас. Дякую, що відповіли на Мій заклик!” (25.02.2002 р.)

Ми вступили в час посту – час ласки, молитви, покути та навернення. Саме ті слова, які Матір Божа так багато разів спрямовувала до нас тут, у Меджугор’ї, – молитва, піст, покута, навернення, – складають час посту. Цей час є часом ласки, бо він у ці сорок днів пропонує можливість, через особистий іспит та очищення доторкнутися основи та величі осмисленого життя. У цей час вимагається

ДВЕРІ ДО ХРИСТА

самовідданості задля Бога. Вимагається відмовитися від радостей цього світу, щоб людина могла бути цілковито вільною, бо душа почуватися вільною тільки в свободі. В часі посту необхідно знайти мить свободи, мить самозречення. Слід умертвитися, щоб у сяйві Христа віджити знову та засвітитися в інших. У часі посту ти мусиш відважитися, мусиш скуштувати гіркоту Христових страждань, якщо ти маєш намір взяти участь у Його святі.

Дні посту – це миттєвості, у які багатий та бідний входять тими самими стежками, миті, коли вчений та неписьменний знаходять спільну мову і, об’єднані через Хрест Христовий, стають братами. В часі посту ми можемо голосно гукати: благословенні миролюбні, благословенні страждаючі, благословенні голодні та спрагли, благословенні бідні! Так само ми можемо з такими стояти в черзі та чекати на ласку для нас та для тих, які з Божого світу роблять тюрму для окремих осіб та цілих народів. Наш обов’язок в часі посту є, однак, не засудження світу, але відродження через наше самозречення, через піст, молитву та покуту. Тільки на це ми маємо право. Якщо ми це робимо, то світ сам сповнить над собою судовий вирок та оголосить про свій занепад.

Ісус у Своїх спокусах мовився, постив та страждав. Він знав, що не зможе змінити людство без цього досвіду терпіння та без часу

Моління про чашу

власного очищення. Він до кінця поставив Себе на службу людині та наблизився до людини через страждання. Своїм потом Він полив зародки дружби між людьми та Богом, а Своєю Кров’ю назавжди скріпив союз. Це ясний приклад, якому також і ми повинні слідувати. Нам треба шукати Ісуса в стражданні та самозреченні. Тому, коли тебе спіткає страждання, хвороба, страх та гніт, утиски, знай, що це – двері до Христа. Твоя ситуація стає, таким чином, пунктом зустрічі з Богом. Тому ті, які страждають, є благословенням землі, суспільства та батьківщини. Отже, ми повинні слідувати за Христом та втілювати посланництва Цариці миру з Меджугор’я. І не забуваймо: Великдень без Голготи позбавлений блиску.

о. Маріо Кнезовіч

Переклад з німецької Віктора Рудя

Діти Непорочної

*Церква Матері Божої
Неустанної Помочі у Львові*

Наша Мати закликає нас, щоб ми відвернули наші очі від минулого, а звернули їх до нашого серця, у якому мешкає Бог. Минуле пройшло. Майбутнє є щось таке, що ще не існує, рахується, є сьогодні. Зараз момент, який ніколи не повториться. Наше майбутнє залежить від нашого сьогодні. Зараз я вирішую: бути з Богом чи ні? Зараз я можу відважитися на молитву, відкрити своє серце або закрити його. У Своїх посланнях Марія часто говорила про серце: “Моліться з серцем, моліться до Мого Сина з серцем, наслідуйте Мене з серцем”. Ми маємо тілесні органи: очі, щоб бачити; вуха, аби слухати; а органом для молитви є серце. Ми також можемо відмовляти молитви без серця, можемо багато речей також робити без серця, як кухарі можуть готувати страву

БУТИ З БОГОМ ЧИ НІ ?

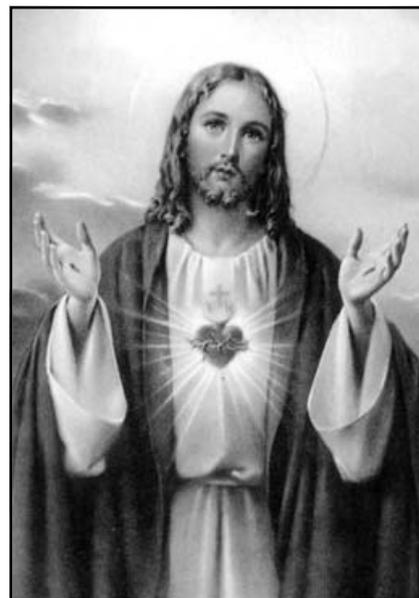
також без серця, лікарі можуть безсеречно лікувати своїх пацієнтів, продавці у своїх магазинах також можуть безсеречно працювати.

Службовці у різних “офісах” також можуть байдуже очікувати іноземців. Це все подібне до їжі без солі. Усе є ніяким, неживим. Матір Божа хотіла б розбудити наші серця.

Не розум, а серце відчуває Бога. Як каже маленький принц: “Тільки серцем добре бачать, істотно залишається закритим для очей”. Іноді необхідно заплющити очі, щоб могли краще бачити.

Ми можемо потрапити до Бога з любов’ю і серцем, а не тільки з розумом. Якщо Біблія і Марія говорять про серце, то під цим розуміється не тільки тілесний орган; це також не емоції, почуття радості чи смутку. Це – дух, який ми не бачимо очима, так само, як не бачимо коріння дерева, але воно з нього живиться.

Чому так важко відірватися від земного, яке не насичує, а тільки вводить в оману? Марія дає нам до рук допоміжний засіб. Від нас залежить, вжити його чи залишити. Наше життя подібне до потопаючого, якому кидають рятувальне коло. Від нас залежить, приймемо ми його чи ні? Рука Марії

*Образ Найсвятішого
Серця Ісуса*

простягнута до кожного з нас. Приймемо ж Її сьогодні, а не завтра, тримаймося міцно за край Її одягу, щоб Вона витягнула нас із темряви, браку довіри, сумніву і розчарування у новому житті з Христом. Необхідно відкинути всі гріхи, неправду, егоїзм, ненависть, гордість, прокльони, нечистоту, алкоголь та все зле. Без цього я не можу йти вперед, так само, як не можу вийти в море на човні, який прив’язаний до берега. Веслувати ж бо немає сенсу. Необхідно відв’язати човен. Тож залишимо все, що тримає нас у полоні, аби Матір Марія могла вести нас до Христа.

Мир і доброта Господа нехай будуть з вами!

*о. Любо Куртовіч
Меджугор’є, 26.01.2002,*

Переклад з німецької Віктора Рудя

Християни не мають права бездумно служити силам зла

Ваша Екселенціє, яка нинішня ситуація в Церкві?

– Дуже складна і тривожна, бо з цієї ситуації випливає, що ми (перш за все маю на увазі частину духовенства, вірних, церковну владу) полюбляємо “непримиренні крайнощі”. У нас чомусь не задумуються над тим, що традиція у Церкві – це не тільки встановлені приписи, але й жива форма пізнання Бога. Набутки традиції в нашій Церкві – це не “латинізація” і “ополячення”, якби там дехто настирливо не намагався нав’язати нам таку думку, а цілком нормальний розвиток УГКЦ в лоні Вселенської Церкви, в тих духовних та політичних умовах того часу.

Це було живе прагнення вірних узяти все найкраще зі Заходу та Сходу, творчо переосмислити все це духовне багатство, впоїти його в свої серця і на тому ґрунті принести добрий християнський плід. І принесли! Ще й понині він служить доброю школою католицького виховання. Тепер чомусь нас усіх хочуть “оправославити”, і то так, щоб навіть духу католицького не було чути. Така чистка обряду може привести до схизми, з якої ми у XVI столітті насилу вийшли.

Як нам бракує толерантності, терпимості у ставленні один до одного!

Недавно я написав замітку до газети “Нова зоря” під назвою “А люди плачуть”. Знаєте, яку реакцію ця замітка викликала зі сторони тих, кому вона адресувалася? Замість призадумання над тим, що вони чинять, чи це по-християнськи заставляти силою усіх настоячи приймати Найсвятійші Тайни, не рахуючись із переконаннями вірних, в газету прийшов протест на мою замітку. Ніколи я не міг подумати, що з легалізацією нашої Церкви настільки загостряться суперечності між прихильниками різних форм обрядовості. Чомусь ми не навчилися з повагою ставитися до іншої думки, нехай навіть і дещо відмінної; до Традиції в нашій Церкві, яка формувалася впродовж віків. Де ті священники, які б з Божою любов’ю підходили до вирішення усіх обрядових проблем і трималися б на тій висоті Господнього духа, який допомагав би їм у їхній святій місії?

З плином часу їх стає все менше і менше. Усе більше чуємо про гроші, іномарки і багаті парафії. Серед них появились навіть уже такі, що не вірять у переісточення Святих Дарів під час Служби Божої. Деякі з них стверджують, що служба священника Богові та парафіянам – це не місія, а звичайна робота. Що тоді такі “пастирі” зможуть дати своєму народові?

Як Ви думаєте, до чого можуть привести подібні непорозуміння у церковному житті?

– На жаль, до розколу. Вже зараз у нас посеред окремих священників і вірних появились різноманітні течії “невдоволених і розчарованих”. Правда, деякі з них

зароджуються через брак твердої віри, освіти. Однак вони успішно баламутять народ, видаючи себе за самих “справжніх католиків”, причому навіть авторитет Святішого Отця для них уже мало що значить... Очевидно, що через свій низький культурний рівень вони неспроможні сприйняти шляхетних поступків і думок Святішого Отця, тому все подають у чорному світлі.

До речі, Владико, Ви особисто зустрічалися зі Святішим Отцем у Львові? Що можете сказати про цей візит?

– Так, я мав щастя два рази з ним зустрітися. Проте, як ви самі розумієте, ці зустрічі були дуже короткими. Візит Святішого Отця Івана Павла II в Україну у червні минулого року мав для нашої Церкви та всієї України велике значення, бо показав усьому світові не лише православну Україну, але й католицьку. Святіший Отець у Львові закликав обидва народи, український та польський, до взаємного прощення, вибачення, до очищення історичної пам'яті, до взаємоповаги. Хіба ці слова Папи не відображають справжнього духа любові, терпимості, толерантності, хіба устами Кароля Войтили не промовляє Сам Христос, який, вмираючи на Голготі, простив Своїм катом і молився за них до Отця Небесного?

В Україні розпочалася передвиборча гонка. У тій складній ситуації простим людям не завжди легко розібратися, бо дуже багато партій, кандидатів, про яких нічого невідомо. Щоб ви порадили виборцям?

– Перш за все кожен християнин повинен чесно виконати свій громадянський обов'язок і прийти на вибори, аби нечисті на руку окремі чиновники не використали їхніх бюлетенів у своїх корисливих цілях.

Якщо виборець постає перед проблемою, за кого голосувати, то він повинен голосувати лише за порядних, чесних кандидатів, бо коли проголосує за негідника, відповідатиме колись у вічності перед Богом. Зло, велике воно чи мале, все одно залишається злом. Християни не мають права бездумно служити силам зла. Вони відповідатимуть за долю своєї України перед Богом у вічності. То ж нехай не залишаються байдужими і лінивими під час виборів.

Ваша Ексцеленціє, дозвольте Вам від імені читачів нашого часопису побажати постійно перебувати в ласці Святого Духа, любові Божій та міцному здоров'ї.

– Дякую. Прийміть моє благословення.

† Благословення Господнє Отця і Сина, і Святого Духа нехай зійде на вас і перебуває з вами повіки. Амінь.

Інтерв'ю взяв Йосиф Воробець

ПРО БОЖЕСТВЕННУ ЛІТУРГІЮ

– Що таке Свята Літургія? На що ми її перетворюємо?

Свята Жертва на Літургії – найбільш піднесене і найбільш значуще дійство християнської віри. Проте, на жаль, ми – маловіри.

Якщо б нам сказали: “В такій-то годині воскресять мертвого...”,

ми швидше побігли б подивитися на нього. Але невже ж освячення, яке перемінює хліб і вино у Тіло та Кров Христову, не більше чудо, ніж воскресіння мертвого?

Всі добрі діла, разом узяті, не вартують Жертви, яка складається під час Літургії, тому що вони –

лише діла людей, а Свята Літургія – Жертва, яка приноситься Самим Богом.

Страждання мучеників мають велику цінність, але самі по собі – ніщо у порівнянні зі Службою Божою. О, яка велика літургійна Жертва!

Бог Отець зупиняє Свій погляд на Святих Дарах: “Це Син Мій улюблений, у Ньому – Моє благовоління”.

Він у нічому не може відмовити Своему Синові, що приносить Своє життя у Жертву.

Як брати участь у Літургії?

У принесенні святої літургійної Жертви можемо розрізнити три частини: перша частина – від початку Богослужіння до Великого Входу з Дарами; друга – від Великого Входу до переісточення Святих Дарів; третя – від переісточення святих Дарів до кінця Богослужіння.

Кажу вам, що від початку Служби Божої до Великого Входу ми повинні каятися, проїнятися найбільш сильною печаллю за свої гріхи. Від Великого Входу до переісточення Святих Дарів ми повинні бути як служителі, котрі приносять у Жертву Богу Отцю Ісуса Христа і самих себе, тобто наше тіло, нашу душу, наше майно, наше життя, а навіть нашу вічність. Після переісточення Святих Дарів ми повинні належно готуватися, аби причаститися пречистих Тіла і Крові Христових.

Щоб усе це добре виконати, необхідно докласти всіх зусиль. Тоді станемо гідними цього щастя.

К. Маркович, Р. Студинський. Свята Трійця, м. Стебник, церква Різдва Пресвятої Богородиці

Св. Іван Віанней

Діти Непорочної

РОДОВЕ ЗЛО

Людина, коли впадає в гріх, руйнує себе злом, породжуючи хвороби і страждання як для себе, так і для своїх дітей, а навіть свого роду. Кожний християнин повинен знати: хвороба є наслідком гріха не тільки особистого, але й родового. Хоче того людина чи ні, вона все ж таки в якійсь мірі залежить від свого родовідного дерева. Звичайно, якщо людина прозріває і навертається до Бога, до праведного християнського життя, постійно ходить до церкви на Служби Божі, зберігає пости, часто приступає до сповіді та причастя, молиться серцем, то родовий гріх, який може тягнутися від дванадцятого покоління, призупиняється на цій людині й не переходить на її нащадків. Проте в нашому сучасному легковажному й звироднілому світі правдива побожність – рідкісне явище, тому й такі великі страждання вимушені нести нащадки своїх нерадивих родичів. А враховуючи те, що ми всі пережили часи радянської влади, “цю найбільшу чуму, яка поїла традиції предків і розіп’яла душу в людині” (Г. Маковій), то й не дивно, що на наші родини, як град, падають тяжкі гріхи від атеїзму, від спотвореної душі оманливими ідеями земного раю. І блукає така душа в цьому світі та й несе на собі родові гріхи своїх прародичів, часто навіть не підозрюючи, за що саме вона їх несе. Як зрозуміти такій людині важливість віри, розкаяння, навернення, хрещення, існування храму в селі чи у місті, де молитва людини набагато сильніша, ніж вдома чи у полі або в транспорті; де участь у Літургії обожествлює людську душу, робить її співучасником Жертви

Спасителя. Нелегкий шлях до Бога для таких людей проходить через особисте очищення душі, через впоювання у своє серце, вчинки, думки слів Святого Письма, Книги Божої Премудрості. Мабуть кожна людина, після чергового упадку задає собі питання, чому вона така слабка, чому не в силі чинити опір

Фігура Матері Божої в Ефесі

злу, на чому полягає таємниця її гріха? Напевно, в кожній людині виникають різні відповіді, але одне повинна вже знати: впадаючи в гріх, нищить себе саму і перешкоджає власному духовному зростанню. Сатана дуже добре знає кожну людину, тому спокушає спеціально підібраними до її характеру засобами. Спочатку дух темряви підсовує людині гріховну думку. Якщо вона її відразу ж не відкине – програє, бо слабо знає про підступи й спокуси диявола.

Святий Іван Ліствичник радить “тим, котрі ще не навчилися посправжньому щиросердно молитися” і відганяти від себе бісів,

звертатися до “тілесної молитви”, бо “в тілесній молитві допомагатиме їм подвиг спонуки; наприклад, розпростертя рук, биття в груди, зворушливе поглядання у небо, глибокі зітхання і часті припадання на коліна. Оскільки не завжди є можливість це робити, біси намагаються саме тоді нападати на них, і через те, що християни ще нездатні протистояти їм мужністю розуму й невидимою силою молитви, то, можливо, з потреби поступаються тим, котрі змагаються проти них. У такому випадку, якнайшвидше намагайся усамітнитися і в потаємному місці піднести свій погляд до неба. Вдивляйся в нього, якщо можеш, очима душі, а не можеш – то, бодай, тілесними; хрестом, розпростерши руки, тримай їх нерухомо, щоби і таким чином присоромити та перемогти думки. Благай Всемогутнього спасти тебе, але не будь велемовним, промовляй зі смиренням: “Помилуй мене, Господи, бо охляв я” (Пс. 6, 3). Тоді переконаєшся, яка могутність Всевишнього, і невидимою допомогою переможеш невидимих ворогів. Хто навчився таким чином їх перемагати, невдовзі почне й однією душею відганяти цих ворогів, бо Господь дає такий дар тим, хто спромігся на перші подвиги. І справедливо!”

Гріх став причиною усіх людських бід та нещасть. Порушення Божих заповідей стягує покарання на саму людину та її рід. Задля кращого розуміння про родовий гріх наведемо декілька прикладів із книг Гарафіни Маковій:

*Молода жінка скаржилася, що її чоловік полюбляє дивитися

фільми жахів. На молитві їй було показано, що через це захоплення його донечку, коли та стане дорослою, може спіткати насильство зі сторони сексуального маньяка.

*Жінка з Івано-Франківщини розповідає: “У моєї п’ятирічної донечки припадки... Причина: прапрадід дитини вбив людину. Поклавши жертву животом до землі й сівши їй на ноги, наніс ножові удари у плечі. Поруч стояв сатана і торжествував. Зойк жертви пройшов на покоління, і осквернений корінець протягнувся аж до дівчинки”. Жінка розкриває жахливу таємницю: прапрадід убив свого брата, заставши його зі своєю дружиною. По тій родовій лінії пішли великі каліцтва. На тому місці відбуваються численні аварії.

*Велику біду накликають на свій рід і ті, хто дітовбивство (аборт) зробив своїм ремеслом. У жінки акушера-гінеколога за дітовбивство передчасно помер чоловік і народилася дитина, яка була прикута до ліжка. Дід тієї жінки теж був гінекологом, – у родині сім калік. Убивали чуже життя – прикули приреченістю своє родовідне, бо кожне зачате дитя має право на захист, на продовження свого життя.

*Один чоловік прожив з дружиною 22 роки. Виховав з нею дітей, дочекався онуків. Жінка несподівано закохалася в іншого чоловіка і стала недоступною для своїх рідних, навіть діти на неї не в силі вплинути. “До чого це може привести родову лінію?” – запитус нещасний чоловік. На молитві Гарафіні показує: до автомобільної катастрофи наймолодшу дитину, якщо матір не очиститься від поповненого гріха і не покине чужого чоловіка.

Таких прикладів – безліч, і всі вони нагадують нам про те, що

кожна людина несе відповідальність перед Богом не тільки за себе, але й за своїх дітей, внуків, родичів. То ж чи не краще не грішити, а жити з Богом у мирі та й стягувати на себе і на свій рід Божу благодать, аніж стати носієм зла для своїх нащадків, адже є гріхи, які не зможуть відмолити навіть родичі, окрім самої людини ще за свого життя на землі.

У нас часто буває так, що коли людина помирає, рідні більше зайняті проблемами поминального обіду, ніж молитвою за душу свого родича. Хоча для померлого набагато важливішим ще до опечатання гробу є молитва рідних, бо саме нею захищається душа покійного від злого духа і випрошується в Отця Небесного ласку милосердя для неї. Саме в той час, коли тіло покійної людини перебуває в стінах рідного дому, а її душа ще духовно зв’язана з рідними до опечатання гробу, необхідно всій родині напружитися з усіх сил, щоб по-християнськи відпровадити його на останнє місце вічного спочинку. В такій ситуації не можна нехтувати жодним християнським засобом, і на першому місці повинна стояти молитва, побожне зітхання, жертва, читання Псалтиря, окроплення тіла свяченою водою, особиста участь кожного члена родини у Службі Божій за покійного, сповідь і святе Причастя з пожертвуванням за спасіння душі, участь у похоронній процесії, опечатання гробу священником на цвинтарі і т.д.

Якщо гріб не запечатаний священником, значить є доступ злої сили до померлої людини. Тоді під її проводом блукає душа і шкодить своєму родові. Кожний християнин повинен знати, що він в змозі своєю ревною молитвою пройти терпіння в Чистилищі свого родича.

*В однієї жінки донька потрапила під мотоцикл. Причина: нещасний випадок відбувся з-за того, що бабуся дитини ще під час свого життя на землі була у секті. Коли вона померла, її хоронили без священника, і могила була не опечатана. Як наслідок – нещасний випадок у родині, бо її душа перебувала в руках диявола.

Родове зло, родовий гріх нікуди безслідно не зникають, а переходять на наступні покоління.

Смерть не розриває наших стосунків з померлими; ми залишаємося назавжди зв’язані кров’ю, любов’ю, дружбою, пам’яттю, вдячністю, котрі нас за життя єднали, тому що всі складаємо одне Містичне Тіло Христа і вірою, молитвою та серцем перебуваємо в постійному спілкуванні з ними. Єдиним засобом, єдиним ліком для кожної християнської душі від родового гріха є особисте навернення до Бога, життя в духовній чистоті, щира молитва за померлих, часте пожертвування за них сповіді, причастя, Служби Божої. Особливо важливо під час Служби Божої відмовити за душі померлих молитву до Найдорожчої Крові Ісуса:

Молитва

Отче Небесний, через Найдорожчу Кров Ісуса, спаси душі наших дорогих померлих, а Твої святі Ангели нехай приведуть їх до вічної Любові.

Ти ж, найкраща Мати, Маріє, Потішителько терплячих душ у Чистилищі, вилий на них чашу Крові Твого Сина, щоб їхня болюча, негасима туга за Богом чимскоріше завершилась!

Роман Дерев’яно